

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 109/07-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta, zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Š. K., K., zastúpeného advokátkou JUDr. A. J., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 1071/1993 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Š. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 1071/1993 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 1071/1993 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Š. K. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť Š. K. trovy konania v sume 6 042 Sk (slovom šesťtisícštyridsaťdva slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne, advokátky JUDr. A. J., Advokátska kancelária, K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti Š. K. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2007 doručená sťažnosť Š. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“). Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 1071/1993.

Po prijatí sťažnosti uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 109/07-9 na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril a zaslal ústavnému súdu súdny spis.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti z 30. mája 2007 charakterizoval predmetnú vec po právnej stránke ako štandardný obchodnoprávny spor. Podal stručný prehľad úkonov, ktoré boli v priebehu konania vykonané, na základe čoho konštatoval, že *„tunajší súd v určitých obdobiach vo veci efektívne nekonal, na základe čoho mohlo dôjsť k zbytočným prietahom v konaní“*. V závere svojho vyjadrenia predseda okresného súdu súhlasil, aby ústavný súd prerokoval sťažnosť bez nariadenia ústneho pojednávania.

Ústavnému súdu bolo 28. júna 2007 doručené stanovisko právnej zástupkyne sťažovateľa k vyjadreniu predsedu okresného súdu, v ktorom uvádza, že predložené vyjadrenie dokazuje opodstatnenosť podanej sťažnosti, keďže aj samotný okresný súd uznáva, že v určitých obdobiach nebolo konanie efektívne. Právna zástupkyňa sťažovateľa poukázala aj na nepravdivú informáciu v predloženom vyjadrení predsedu okresného súdu o tom, že pojednávanie určené na 16. marec 2007 bolo odročené na jej žiadosť. Ústavnému súdu tiež oznámila, že jej klient súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Predmetné konanie [vedené pôvodne Obvodným súdom Košice I (ďalej len „obvodný súd“) pod sp. zn. 47 Cb 43/1992] začalo 8. januára 1992. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nadobudol účinnosť 15. februára 1993, pričom neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti. Relevantné obdobie, v ktorom teda možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k zbytočným prietahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začalo 15. februára 1993 (napr. I. ÚS 108/02). K tomu však ústavný súd považuje za potrebné upresniť, že aj keď nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základných práv pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv, nemôže zohľadniť aj stav konania k uvedenému dátumu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00).

Ústavný súd z podaní sťažovateľa, vyjadrenia predsedu okresného súdu a zo súdneho spisu predloženého okresným súdom zistil v období po 15. februári 1993 tento priebeh a stav konania:

Dňa 15. júla 1993 bolo nariadené pojednávanie na 6. október 1993.

Dňa 6. októbra 1993 sa uskutočnilo pojednávanie za neprítomnosti odporcu, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sa bude zisťovať pobyt odporcu a obstarajú sa ďalšie dôkazy.

Dňa 18. októbra 1993 obvodný súd vyžiadal od príslušného daňového úradu daňové priznanie navrhovateľa za rok 1991.

Dňa 21. júla 1994 obvodný súd určil termín pojednávania na 17. august 1994.

Dňa 17. augusta 1994 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania.

Dňa 23. augusta 1994 obvodný súd požiadal daňový úrad, príslušné orgány Policajného zboru a prokuratúry o súčinnosť pri dokazovaní.

Dňa 19. septembra 1994 doručil navrhovateľ obvodnému súdu stanovisko k podaniu odporcu, pričom navrhovateľ zobral čiastočne späť svoj návrh.

Dňa 13. októbra 1995 obvodný súd vyzval odporcu zaplatiť súdny poplatok za podanie protinávru (súdny poplatok zaplatený 16. apríla 1996).

Dňa 13. októbra 1995 obvodný súd určil termín pojednávania na 22. november 1995.

Dňa 22. novembra 1995 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom vykonania ďalšieho dokazovania.

Dňa 27. novembra 1995 si obvodný súd vyžiadal stanovisko k predmetnej hospodárskej zmluve od ďalšieho účastníka tejto zmluvy (odpoveď bola obvodnému súdu doručená 5. decembra 1995).

Dňa 22. februára 1999 okresný súd vyzval navrhovateľa, aby oznámil či nedošlo k mimoriadnemu vysporiadaniu sporu a či trvá na podanom návrhu.

Dňa 13. júla 1999 okresný súd určil termín pojednávania na 30. august 1999, ktoré bolo na žiadosť právneho zástupcu odporcu odročené na 18. október 1999.

Pojednávanie konané 18. októbra 1999 za prítomnosti účastníkov aj ich právnych zástupcov bolo odročené na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania.

Dňa 14. januára 2000 okresný súd určil termín pojednávania na 8. február 2000, ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov odročené na 20. marec 2000.

Dňa 20. marca 2000 okresný súd pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania.

Dňa 15. mája 2000 okresný súd uznesením čiastočne zastavil konanie.

Dňa 17. mája 2000, 27. júla 2000 a 7. septembra 2000 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcu na predloženie špecifikácie započítacej námietky.

Dňa 25. januára 2001 okresný súd určil termín pojednávania na 26. február 2001, ktoré sa uskutočnilo a bolo odročené na 2. apríl 2001 z dôvodu doplnenia dokazovania.

Dňa 7. marca 2001 okresný súd vyzval odporcu zaplatiť súdny poplatok za vzájomný návrh.

Na pojednávaní 2. apríla 2001 právny zástupca odporcu doručil okresnému súdu písomné vyjadrenie vo veci spolu s ďalšími písomnosťami; okresný súd pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu potreby oboznámenia sa s protinávrhom odporcu a poskytnutia lehoty navrhovateľovi na vyjadrenie k tomuto návrhu.

Dňa 14. júna 2001 doručil právny zástupca žalobcu okresnému súdu stanovisko.

Dňa 9. októbra 2001 okresný súd určil termín pojednávania na 26. november 2001, ktoré bolo odročené na 22. január 2002. Po neskoršom presunutí termínu na 19. február 2002 bolo aj toto pojednávanie opätovne odročené na 25. marec 2002 z dôvodu neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu.

Na pojednávaní 25. marca 2002 na základe návrhu právneho zástupcu odporcu okresný súd uznesením pripustil zmenu vzájomného návrhu odporcu a pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania.

Dňa 3. mája 2002 okresný súd vyzval odporcu oznámiť do 10 dní kurzy slovenskej koruny voči ATS a USD za účelom vyčíslenia súdneho poplatku za vzájomný návrh.

Dňa 29. novembra 2002 okresný súd požiadal niektoré bankové inštitúcie oznámiť kurz ATS a USD voči slovenskej korune k 2. aprílu 2001 (odpovede boli okresnému súdu doručené 11. decembra 2002 a 7. januára 2003).

Dňa 13. marca 2003 okresný súd určil termín pojednávania na 8. apríl 2003 a vydal uznesenie, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vzájomný návrh.

Na pojednávaní konanom 8. apríla 2003 okresný súd uznesením vylúčil vzájomný návrh odporcu na samostatné konanie a vyhlásil rozsudok vo veci.

Dňa 28. mája 2003 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu.

Dňa 11. júla 2003 okresný súd uznesením uložil odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Okresný súd 18. septembra 2003 po predchádzajúcom zabezpečení vyjadrenia navrhovateľa k odvolaniu doručil spis na základe podaného odvolania Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Krajský súd 31. marca 2004 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený dňa 4. mája 2004.

Dňa 5. októbra 2004 bol určený termín pojednávania na 9. november 2004.

Pojednávanie uskutočnené 9. novembra 2004 bolo odročené na 11. január 2005 z dôvodu doplnenia dokazovania.

Pojednávanie uskutočnené 11. januára 2005 bolo odročené na 8. marec 2005 za účelom oboznámenia sa navrhovateľa s obsahom podania odporcu.

Pojednávanie, ktoré sa konalo 8. marca 2005, bolo odročené na 10. máj 2005 z dôvodu doplnenia dokazovania. Aj pojednávanie uskutočnené 10. mája 2005 bolo odročené na 27. jún 2005 z dôvodu neprítomnosti odporcu.

Dňa 27. júna 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania.

Dňa 15. decembra 2005 okresný súd určil termín pojednávania na 26. január 2006.

Na pojednávaní konanom 26. januára 2006 okresný súd v neprítomnosti odporcu vyhlásil rozsudok vo veci samej.

Odporca doručil 13. marca 2006 okresnému súdu odvolanie proti doručenému rozsudku, okresný súd doručil spis krajskému súdu 24. marca 2006.

Krajský súd uznesením z 31. júla 2006 zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 4. septembra 2006.

Dňa 16. februára 2007 okresný súd určil termín pojednávania na 16. marec 2007.

Pojednávanie konané 16. marca 2007 bolo odročené na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania.

Dňa 25. mája 2007 okresný súd určil termín pojednávania na 22. jún 2007.

Pojednávanie konané 22. júna 2007 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania na 14. september 2007.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06 a iné).

Základnými kritériami na hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná pre rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95). Predmetné konanie vedené okresným súdom, v rámci ktorého namieta sťažovateľ zbytočné prietahy, možno hodnotiť ako konanie, ktoré po právnej, ale ani po skutkovej stránke nie je zložité. Ide o obchodnoprávny spor, cieľom ktorého je usporiadať právne pomery dvoch fyzických osôb, ktoré spoločne vykonávali podnikateľskú činnosť a po jej skončení žiada jeden od druhého vydanie neoprávneného majetkového prospechu. Preukázanie oprávnenosti tejto požiadavky a výšky prospechu je cieľom procesu dokazovania v súdnom konaní. Zisťovanie takýchto informácií nemôže podľa názoru ústavného súdu za žiadnych okolností spôsobiť, že konanie ani po uplynutí 14 rokov (po 15. februári 1993) a viac ako 15 rokov od začatia konania nie je právoplatne skončené.

Pri posudzovaní druhého kritéria používaného na hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v konaní ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa, resp. jeho právnych zástupcov prispelo k doterajšej dĺžke konania len celkom nepatrne. Za celé posudzované obdobie sťažovateľ iba v jednom prípade nedodrжал lehotu na predloženie vyjadrenia okresnému súdu (11. júla 2003) a v jednom prípade, aj to z dôležitých dôvodov, požiadal okresný súd o odročenie pojednávania (20. júna 2007). Z podkladov predložených sťažovateľom vyplýva, že využil právne prostriedky nápravy podľa ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, t. j. podanie sťažnosti na postup súdu a na prietahy v konaní.

Postup okresného súdu ako tretie kritérium na posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zhodnotil ústavný súd ako postup, ktorý vykazoval zbytočné prietahy.

V prvom rade ide o obdobia súvislej nečinnosti okresného súdu, v rámci ktorých obvodný súd nevykonal žiadne úkony, k čomu došlo najmä v posudzovanom období od 15. februára 1993 do konania pojednávania vo veci 6. októbra 1993 (takmer 8 mesiacov); od 18. októbra 1993 (vyžiadanie daňového priznania sťažovateľa od daňového úradu) do 21. júla 1994, keď obvodný súd nariadil pojednávanie vo veci na 17. august 1994 (viac

ako 9 mesiacov); od 23. augusta 1994, keď obvodný súd požiadal príslušné orgány o súčinnosť, do 13. októbra 1995, keď nariadil pojednávanie na 22. november 1995 (1 rok a 2 mesiace); ale predovšetkým v období od 27. novembra 1995, keď obvodný súd požiadal o stanovisko ďalšieho účastníka hospodárskej zmluve uzavretej medzi týmto subjektom a účastníkmi konania, do 22. februára 1999, keď okresný súd vyzval sťažovateľa, aby oznámil, či nedošlo k mimoriadnemu vysporiadaniu sporu a či trvá na pôvodnom návrhu (3 roky a 4 mesiace súvislej nečinnosti).

Ústavný súd zistil aj viacero kratších období nečinnosti konajúceho súdu, napríklad v období od 22. februára 1999, keď okresný súd vyzval sťažovateľa, aby oznámil, či nedošlo k mimoriadnemu vysporiadaniu sporu a či trvá na pôvodnom návrhu, do 13. júla 1999, keď okresný súd nariadil pojednávanie na 30. august 1999 (takmer 5 mesiacov); ďalej v období od pojednávania 2. apríla 2001 do 9. októbra 2001, keď bolo nariadené pojednávanie na 26. november 2001 (viac ako 6 mesiacov); ale tiež v období od 13. mája 2002, keď žalovanému uplynula lehota 10 dní na oznámenie kurzov slovenskej meny voči ATS a USD, do 29. novembra 2002, keď okresný súd požiadal bankové inštitúcie o oznámenie kurzov (viac ako 6 mesiacov).

Po odpočítaní doby, počas ktorej vo veci konal krajský súd (spolu 1 rok a 1 mesiac), možno konštatovať, že konanie ku dňu podania sťažnosti trvá v posudzovanom období od 15. februára 1993 na okresnom súde (predtým na obvodnom súde) 12 rokov a 10 mesiacov, z toho bol podľa zistení ústavného súdu zo súdneho spisu konajúci súd v konaní nečinný celkovo viac ako osem rokov.

Správanie štátneho orgánu, ktoré zapríčiňuje zbytočný prierah, sa obvykle prejavuje nečinnosťou orgánu s právomocou konať o veci. Pre splnenie účelu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov je však právne významné akékoľvek správanie štátneho orgánu. To znamená, že aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva podľa čl. 48 ods. 2, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty ohľadne tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol (I. ÚS 17/99, II. ÚS 33/99). Ústavný súd pri preskúmaní

predloženého spisu okresného súdu zistil aj viacero prípadov neefektívnej a nesústreďenej činnosti okresného súdu. Za takú možno označiť činnosť okresného súdu najmä v tých prípadoch, keď sa častejšie a opakovane domáhal rôznych vyjadrení od žalovaného, ktoré už buď mal k dispozícii alebo si tie isté informácie mohol zaobstarat' z iných zdrojov, ale tiež opakované odročenia pojednávani z dôvodov neprítomnosti žalovaného, resp. pre jeho oneskorene predložené podania, čo malo za dôsledok nutnosť poskytovať dodatočné lehoty pre druhú stranu na oboznámenie sa s ich obsahom. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že okresný súd disponuje podľa § 53 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) prostriedkami na vymáhanie splnenia povinností uložených účastníkovi konania, ktoré však, ako vyplýva zo súdneho spisu, nevyužil, a zároveň ústavný súd poukazuje na možnosť súdu pokračovať v konaní, aj keď sú účastníci nečinní (§ 101 ods. 2 OSP).

Konanie v predmetnej veci ústavný súd kvalifikuje ako pomalé a neúčinné, teda ako konanie so zbytočnými priet'ahmi. Z predmetného súdneho spisu vyplýva, že na vzniku a pretrvávani nepriaznivého a nežiadúceho stavu v dĺžke konania vo veci vedenej okresným súdom majú rozhodujúci podiel viaceré nedostatky v činnosti tohto súdu, tak ako sú uvedené v predchádzajúcich častiach tohto odôvodnenia. To viedlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k tomu, že všeobecný súd zatiaľ právoplatne vo veci nerozhodol. Preto ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľa a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (1. bod výroku nálezu).

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiada ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si už pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Preto ústavný súd s'ťažnosti s'ťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote rozhodol tak, že okresný súd svojím postupom v predmetnom konaní aj právo s'ťažovateľa zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru porušil (1. bod výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby konal vo veci bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci (2. bod výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva s'ťažovateľa garantovaného mu čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty s'ťažovateľa, jeho správanie

počas predmetného konania a aj tú skutočnosť, že ústavný súd vo veci zistil porušenie základného práva a vydal príkaz na konanie bez priet'ahov.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 150 000 Sk. Ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu a s prihliadnutím na hodnotu predmetu konania považuje za primerané priznať mu sumu 100 000 Sk (3. bod výroku nálezu).

Pri určovaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia nie je prípadná náhrada škody.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou JUDr. A. J. Advokátka vykonala dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a písomné podanie (sťažnosť). Zo zdôvodnenia uplatnenej výšky trov právneho zastúpenia vyplýva, že prvý úkon (prevzatie a prípravu zastupovania) bol vykonaný v roku 2006 a podanie sťažnosti bolo uskutočnené v roku 2007. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 16 380 Sk pre úkony v roku 2006 a zo sumy 17 820 Sk pre úkony v roku 2007), čo predstavuje odmenu za jeden úkon v roku

2006 sumu 2 730 Sk a za jeden úkon v roku 2007 sumu 2 970 Sk. K týmto sumám ústavný súd pripočítal režijný paušál za dva úkony právnej pomoci, a to 164 Sk za rok 2006 a 178 Sk za rok 2007. Spolu teda priznaná náhrada trov právneho zastúpenia činí 6 042 Sk (4. bod výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007